

פתיחה לפרק "איך דורשיך"

"וְסָמַךְ אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁ קִרְבְּנוֹ וְשָׁחַט אֹתוֹ לְפָנָי אֲהַל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אֶהְרֹן אֶת דָּמֹו עַל הַמִּזְבֵּחַ סְבִיב". (ויקרא ג, ח)
 "שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת פְּנֵי ה' רִיקָם". (דברים טז, טז)

שמא מותר להביא גם קרבן עולה (אף שאינו נאכל על ידי בני אדם).

זמן העליה לרגל הוא הזמן שבו כל ישראל, חכמים ועמי הארץ, מדקדקים במצוות ושאינם מדקדקים, באים יחד. בשעת הרגל מביאים כרגיל לירושלים על פי תקנות וגזירות גם מן התרומות והמעשרות. ויש צורך לחזור ולשנן תחילה את דיני הטומאה והטהרה הנוגעים לסוגי דברים שונים. כי הן מעיקר דיני התורה. והן על פי תקנות חכמים יש הברלים גם בדיני טומאה וגם בדרכי הטהרה בין מה שנוהגים בחולין, בתרומה או בקדשים, ויש מעלות שונות של קדושה וזהירות ככל שהדבר הוא מקודש ונחשב יותר. כדור נשאים אלה והדברים הקשורים בהם הוא עיקרו של פרק זה.

בהמשך לאמור בפרק הקודם על דברים שנאמרו בתורה שבכתב רק ברמז ובנסתר ונתפרשו והורחבו בתורה שבעל פה, מדובר בפרק זה בנושאים אחרים שאותם יש לשמור בגדר נסתר – משום שהנושא הוא מסוכן, ועלול להביא את הלומדים שלא כהוגן לידי טעות. והיה צורך לבאר מה הם אותם נושאים שאין מלמדים אותם בפרסום ובגלוי ככל חלקי התורה, ומה טעם אין עושים כן.

כמה שנוגע לעיקר ענינה של המסכת הובאה המחלוקת העתיקה ביותר (ככל הידוע לנו) שהיתה בין חכמי ישראל – ביחס לפרטי דין החגיגה, האם מותר לסמוך על הקרבן שמביאים בחג, וכן גם מחלוקת אחרת הקשורה בראשונה האם מביאים ביום הרגל עצמו רק קרבנות שלמים (שנאכלים ברובם על ידי הבעלים והכהנים) או